

דף קג.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ב

כָּל קִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים שְׂאֲרַע בָּהֶן פְּסוּל כ קֶדֶם הַפְּשֻׁטָּן אֵין
 עוֹרוֹתֵיהֶן לַכֹּהֲנִים. לְאַחַר הַפְּשֻׁטָּן עוֹרָן לַכֹּהֲנִים. וְכֹל
 הָעוֹרוֹת מְחֻלְקִין אוֹתָן אֲנָשִׁי מְשָׁמֵר בֵּינֵיהֶן מֵעָרַב שִׁבְתָּ
 לְעָרַב שִׁבְתָּ:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ט ה"ט

כָּל עֲצָמוֹת הַקִּדְשִׁים שְׂאֵין בָּהֶן מוֹח ל אֵינָן טְעוּנִין שְׂרִפָּה
 חוּץ מֵעֲצָמוֹת הַפֶּסֶח. כָּבֵר בְּאַרְנוֹ שֶׁהַקֶּרֶבֶן שֶׁנִּפְסַל אַחַר

כ. כסף משנה: כל [קדש] הקדשים שאירע בהם פיסול וכו'. משנה שם: וכל העורות מחלקין אותם כו'. תוספתא בפרק בתרא דמנחות ובגמרא ס"פ מקום שנהגו (דף נ"ז) ופ' החליל ופ' הגזול (דף ק"י):

ל. כסף משנה: כל עצמות הקדשים שאין בהם מוח וכו'. ברייתא פ' כיצד צולין (דף פ"ג) כל עצמות הקדשים אינם טעונין שריפה חוץ מעצמות הפסח מפני התקלה הני עצמות ה"ד אי לימא דלית בהו מוח עצמות הפסח למה להו שריפה אלא פשיטא דאית בהו מוח ואי ס"ד שימוש נותר מילתא היא עצמות קדשים אמאי אין טעונין שריפה א"ר נחמן בר יצחק הב"ע כגון שמצאן חלוצים עצמות קדשים דאין בהם משום שבירת עצם קמי דנהוו נותר חלצינהו ולא הוו שימוש נותר ולא בעי שריפה עצמות הפסח דיש בהם משום שבירת עצם לבתר דנהוי נותר הוא דחלצינהו וה"ל שימוש נותר ובעו שריפה. ופירש"י כל עצמות נותר מן הקדשים אינם טעונים שריפה אלא שוברם ומוציא המוח ושורפו ומשליך את העצמות חוץ מעצמות פסח שאינו יכול לשברן מפני תקלת עצם לא תשברו בו לפיכך נשרפים ע"י מוח שבהם וכו'. שמצאם חלוצים כולה מתניתין מיתוקמא במוצא עצמות חלוצין כלומר שבורין ונחלץ מוח מהם. עצמות קדשים דמותר לשברן אמרי סתמא דמילתא לא אתא מוח דידהו לידי נותר ומקמי איסורייהו דניתו לידי נותר חלצינהו ואין כאן שימוש נותר. לבתר הכי דאיפסיל חלצינהו דתו לית ביה איסור שבירה כר"ש ויש כאן שימוש נותר עכ"ל: וכתב הראב"ד אינם טעונים שריפה א"א שמצאן חלוצים מפסולי קדושה עכ"ל. ואם היתה כוונתו ללמדנו שיהיו חלוצים לא היה צריך לכך שהרי בביאור כתב רבינו שאין בהם מוח, ולכן נ"ל שמפני שרבינו סתם וכתב כל עצמות הקדשים דמשמע בכל גוונא

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שֶׁהַפֶּשֶׁט הָעוֹר לִכְהֻנִּים אוֹ לְבַעְלָיו בְּקִדְשֵׁי קָלִים. אָבֵל
 אִם נִפְסַל קֹדֶם הַפֶּשֶׁט. הֲרִי הָעוֹר כְּבָשָׂר וְיִשְׂרָף הַכֹּל. וְכֵן
 זֶבַח שֶׁהַפֶּשֶׁט וְנִמְצָא טְרֵפָה אוֹ שֶׁנִּפְסַל בְּמַחְשֶׁבֶת הַזִּמְן
 אוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם. הוֹאִיל וְלֹא נִרְצָה הַזֶּבַח יִשְׂרָף
 הָעוֹר בֵּין בְּקִדְשֵׁי קִדְשֵׁי בֵּין בְּקִדְשֵׁי קָלִים. אָבֵל אִם
 נִעְשָׂה בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם. אִף עַל פִּי שְׂלֵא עָלָה
 לְבַעְלָיִם הוֹאִיל וְנִרְצָה הֲרִי הָעוֹר לִכְהֻנִּים אוֹ לְבַעְלָיו כְּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְזֶבַח שֶׁהַפֶּשֶׁט קֹדֶם זְרִיקָה אֵינוֹ פּוֹסֵל:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הכ"א

הַמִּתְפִּיס עוֹלָתוֹ לְבִדָּק הַבַּיִת מ. וְכֵן הַמְּקַדֵּשׁ נִכְסָיו וְהָיוּ
 בָּהֶן זְכָרִים שְׂדֵינָן שְׂיִקְרָבוּ עוֹלוֹת אֵין עוֹרוֹתֵיהֶן לִכְהֻנִּים
 שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵת אִישׁ פָּרֹט לְעוֹלַת הַקֹּדֶשׁ. אֲלֵא יִמְכְרוּ

מיירי בא לבאר שאינו כן דלא מיירי אלא כשמצאן ואינו יודע מה טיבן ואנו אומרים באומד
 הדעת מאחר שהם חלוצים פסולי המוקדשין היו כלומר נותר ולפיכך מפגלין בין עצמות
 פסח לעצמות שאר קדשים וכמו שנתבאר. ועי"ל משום דלישנא דשאין בהם מוח משמע
 אפילו שלא היה בהם מוח מעולם לכך כתב שמצאם חלוצים כלומר דוקא כשהיה בהם
 מוח ונחלץ ממנו אבל אם לא היה בהם מוח מעולם לא: כבר ביארנו. בקרבנות ספ"ה. ומ"ש
 אבל אם נפסל קודם הפשט הרי העור כבשר וישרף הכל. משנה פרק טבול יום (דף ק"ג): וכן
 זבח שהופשט ונמצא טריפה. שם במשנה פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים. ומה שכתב או שנפסל
 במחשבת הזמן או במחשבת המקום וכו'. משנה שם (דף ק"ג) כל שלא זכה המזבח בבשרה
 לא זכו כהנים בעורה. ופירש"י כל שלא זכה המזבח בבשרה כגון שאירע בה פיסול קודם
 זריקה לא היתה בה שעת היתר למזבח. ומה שכתב אבל אם נעשה במחשבת שינוי השם וכו'.
 גם זה משנה שם. ומה שכתב זבח שהופשט קודם זריקה אינו פוסל. שם פלוגתא דתנאי
 בכרייתא ופסק כרבי פירוש אם הופשט קודם זריקה אין העור נפסל עוד אפילו נפסל בשר
 קודם זריקה זריקה מרצה על העור לבדו:

מ. כסף משנה: המתפיס עולתו לבדק הבית וכו' עד אלא ימכרו העורות ויפלו לבדק הבית.
 בפרק טבול יום (דף ק"ג): אחד עולת איש וכו'. גם זה שם אלא שבגמ' כתוב גר

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלוודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

הַעוֹרוֹת וַיִּפְּלוּ לְבֶדֶק הַבַּיִת. אֶחָד 'עוֹלַת אִישׁ' אוֹ אִשָּׁה
אוֹ עֲכוּוֹ"ם אוֹ עֶבֶד עוֹרוֹתֵיהֶן לְכַהֲנִים לֹא נֶאֱמַר אִישׁ אֶלָּא
לְהוֹצִיא הֶקְדָּשׁ:

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הי"ט

כָּל עוֹרוֹת קְדָשֵׁי הַקְּדָשִׁים לְכַהֲנִים : בֵּין בְּקִרְבָּנוֹת צְבוּר
בֵּין בְּקִרְבָּנוֹת יָחִיד שֶׁנֶּאֱמַר 'עוֹר הָעֵלָּה אֲשֶׁר הֶקְרִיב'.
אֲבָל עוֹרוֹת קְדָשִׁים קָלִים לְבַעְעָלִים. וְכָל עוֹלָה שְׁלֹא זָכָה
הַמִּזְבֵּחַ בְּבִשְׂרָהּ לֹא זָכוּ הַכַּהֲנִים בְּעוֹרָהּ שֶׁנֶּאֱמַר 'עֲלַת
אִישׁ' עוֹלָה שֶׁעָלְתָה לְאִישׁ:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הכ"א

עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ה ה"ט

מוֹתֵר קָנִי זָבִים. קָנִי זָבוֹת. קָנִי יוֹלְדוֹת. חֲטָאוֹת
וְאִשְׁמוֹת. מוֹתְרֵיהֶם יִפְּלוּ לְנֹדָבָה וַיִּקְרְבוּ עוֹלוֹת כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוֹ. מוֹתֵר עוֹלָה לְעוֹלָה. מוֹתֵר שְׁלָמִים לְשְׁלָמִים.

במקום מ"ש בספרי רבינו עכו"ם. וגירסת רבינו נראית נכונה דלגירסת גמרא דידן קשה
מאי קא משמע לן דמהיכא תיסק אדעתין לפלוגי בין גר לישראל:

ג. כסף משנה: כל עורות קדשי הקדשים לכהנים וכו' אבל עורות קדשים קלים לבעלים וכו'.
משנה בפרק טבול יום (דף ק"ג):

ד. כסף משנה: במה דברים אמורים שמותר חטאת לנדבה וכו'. מה שכתב רבינו שאם הפריש
מעות לחטאת בהמה והעני מביא תחתייהן עוף וכו' עד שאין לעוף פדיון. הכל משנה בסוף
כריתות ומתוך שנראה דמתני' דשקלים ומתני' דסוף כריתות (דף כ"ז:) קשו אהדדי תירץ
רבינו דמתני' דשקלים בחטאת קבועה ומתני' דסוף כריתות בקרבן עולה ויורד

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

מוֹתֵר מִנְחָה לְמִנְחָה. מוֹתֵר פֶּסַח לְשִׁלְמִים. מוֹתֵר נְזִירִים לְנְזִירִים. מוֹתֵר נְזִיר לְאוֹתוֹ נְזִיר. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים שְׁמוֹתֵר חֲטָאת לְנֹדָבָה. בְּחֲטָאת קְבוּעָה. אֲבָל מִי שֶׁהוּא חֵיב בְּקֶרֶבֶן עוֹלָה וַיִּוֹרֵד שֶׁהִפְרִישׁ מְעוֹת לְחֲטָאת בְּהִמָּה וְהֶעֱנִי. מִבִּיא תַחֲתֵיהֶם עוֹף וּמַחֲלִלָן עַל הָעוֹף וַיִּהְיֶה יָמָם. וְכֵן אִם הִפְרִישׁ דְּמֵי הָעוֹף וְהֶעֱנִי. מִבִּיא תַחֲתֵיהֶם עֲשִׂירִית הָאֵיפָה וַיַּחֲלִל הַמְּעוֹת עָלֶיהָ וַיִּהְיֶה בָּהֶם:

הרמב"ם הל' שקלים פ"ד ה"ט

מוֹתֵר תְּרוּמַת הַלְשֶׁכָּה **ע** וְשִׁירֵי הַלְשֶׁכָּה לּוֹקְחֵין בּוֹ זְכָרִים וַיִּקְרְבוּ כֶּלֶן עוֹלוֹת שְׁתַּנַּאי בֵּית דִּין הוּא עַל כָּל הַמוֹתְרוֹת שִׁיקְרָבוּ עוֹלֹת בְּהִמָּה. אֲבָל לֹא עוֹלֹת הָעוֹף שֶׁאֵין בְּקֶרְבָּנוֹת הַצְּבוּר עוֹף. וְאֵלוֹ הָעוֹלוֹת הַבָּאִין מִמוֹתֵר הַשְּׁקָלִים הֵם הַנִּקְרָאִים קִיץ לַמְזֻבַּח:

הרמב"ם הל' ערבין וחרמין פ"ה ה"ז

הַמְּקַדֵּישׁ אֶת בְּהֵמָתוֹ סֵתָם **פ** אוֹ שֶׁהִקְדִּישׁ אֶת נִכְסָיו סֵתָם רוֹאִין כָּל בְּהִמָּה תְּמִימָה הָרְאוּיָה לְהִקְרִיב עַל גִּבֵּי הַמְזֻבַּח זְכָרִים יִמְכְּרוּ לְצָרְכֵי עוֹלוֹת וַיִּקְרְיָבוּ אוֹתָן עוֹלוֹת.

ע. כסף משנה: מותר תרומת הלשכה וכו'. פ"ד דשקלים תנאי ב"ד הוא על המותרות שיקרבו עולות ושם במשנה מותר תרומה ר"ע אומר לקיץ המזבוח:

פ. כסף משנה: המקדיש את בהמתו סתם וכו'. בפרק ד' דשקלים המקדיש (את) נכסיו והיתה בהם בהמה ראויה (ליקרבו) ע"ג המזבוח זכרים ונקבות וכו' עד והמקדיש סתם כדברי רבי יהושע. ומה שכתב שסתם הקדשות לבדק הבית משנה ר"פ בתרא דתמורה (דף ל"א) ובירושלמי פרק ד' דשקלים יליף לה מקרא. ומה שכתב ועל זה נאמר ואם בהמה אשר יקריבו ממנה וכו':

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וְהִנְקִיבוּת יִמְכְּרוּ לְצָרְכֵי שְׁלָמִים וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָן שְׁלָמִים.
וְהִדְמִים יִפְלוּ לְבִדָּק הַבַּיִת שְׁסֵתָם הַקְּדֻשׁוֹת לְבִדָּק הַבַּיִת.
וְעַל זֶה נֶאֱמַר וְאִם בְּהֵמָּה אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קָרְבָן לַיהוָה
כָּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיהוָה יִהְיֶה קֹדֶשׁ כְּלוּמַר כָּל הָרְאוּי
לְקָרְבָן עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ יִקָּרֵב:

עין משפט זז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הכ"א
עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט ט. הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ה ה"ז

הַמְקַדִּישׁ אֶת בְּהֵמָתוֹ סֵתָם * אוֹ שֶׁהִקְדִּישׁ אֶת נִכְסָיו סֵתָם
רוֹאִין כָּל בְּהֵמָה תְּמִימָה הָרְאוּיָה לְהִקְרִיב עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ
זָכְרִים יִמְכְּרוּ לְצָרְכֵי עוֹלוֹת וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָן עוֹלוֹת.
וְהִנְקִיבוּת יִמְכְּרוּ לְצָרְכֵי שְׁלָמִים וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָן שְׁלָמִים.
וְהִדְמִים יִפְלוּ לְבִדָּק הַבַּיִת שְׁסֵתָם הַקְּדֻשׁוֹת לְבִדָּק הַבַּיִת.
וְעַל זֶה נֶאֱמַר (ויקרא כז-ט) וְאִם בְּהֵמָּה אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ
מִמֶּנָּה קָרְבָן לַיהוָה כָּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיהוָה יִהְיֶה קֹדֶשׁ
כְּלוּמַר כָּל הָרְאוּי לְקָרְבָן עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ יִקָּרֵב:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הכ"א
עיין לעיל עין משפט ג

צ. כסף משנה המקדיש את בהמתו סתם וכו'. בפרק ד' דשקלים המקדיש (את) נכסיו והיתה
בהם בהמה ראויה (ליקרב) ע"ג המזבח זכרים ונקבות וכו' עד והמקדיש סתם כדברי
רבי יהושע. ומה שכתב שסתם הקדשות לבדק הבית משנה ר"פ בתרא דתמורה (דף ל"א)
ובירושתמי פרק ד' דשקלים יליף לה מקרא. ומה שכתב ועל זה נאמר ואם בהמה אשר יקריבו
ממנה וכו' :

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

דף קג:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הי"ח

כָּל הַזְבָּחִים מִקְטִירִין אִימוריֶהֶן עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ אַחַר שְׂזוּרְקִין הַדָּם תְּחִלָּה. וְכָל הַזְבָּחִים מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן וְאַחַר כֵּן מוֹצִיאִין אֶת אִימוריֶהֶן. וְאֵין מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן עַד שְׂיִזְרַק הַדָּם. חוּץ מִחֻטָּאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת שְׂאִין מִפְּשִׁיטִין אוֹתָם כֻּלָּל שְׁנֵאָמַר 'אֶת עוֹרָם וְאֶת בְּשָׂרָם'. נִמְצְאָתָּ אוֹמֵר זוֹרֵק תְּחִלָּה וְאַחַר כֵּן מִפְּשִׁיט וְקוֹרֵעַ וּמוֹצִיא הָאִימוריִין וּמִקְטִיר:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הי"ב

כָּל קֳדָשֵׁי הַקְּדָשִׁים שְׂאֵרֵעַ בָּהֶן פְּסוּל ר' קָדָם הַפְּשִׁטָּן אֵין עוֹרוֹתֵיהֶן לִכְהֻנִּים. לְאַחַר הַפְּשִׁטָּן עוֹרָן לִכְהֻנִּים. וְכָל הָעוֹרוֹת מְחַלְקִין אוֹתָן אֲנָשֵׁי מִשְׁמֵר בֵּינֵיהֶן מֵעָרֵב שֶׁבֶת לְעָרֵב שֶׁבֶת:

ק. כסף משנה: כל הזבחים מקטירין וכו'. מפורש בתורה: וכל הזבחים מפשיטין אותן וכו'. בפרק טבול יום (דף ק"ג:) נתבאר דכולי עלמא מודו דאין הפשט קודם זריקה וכתב רש"י מפני שאסור לשהות הדם כל כך ובסוף הלכות פסולי המוקדשין כתב רבינו זבח שהופשט קודם זריקה אינו פוסל:

ר. כסף משנה: כל [קדש] הקדשים שאירע בהם פיסול וכו'. משנה שם: וכל העורות מחלקין אותם כו'. תוספתא בפרק בתרא דמנחות ובגמרא ס"פ מקום שנהגו (דף נ"ז) ופ' החליל ופ' הגוזל (דף ק"י):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ג ה"י

בְּכוֹר שְׁנִמְצָא טְרֵפָה ש' אִם תָּמִים הוּא וְנִמְצָא טְרֵפָה אַחַר
שֶׁהִפְשֵׁט הָעוֹר יִשְׂרָף כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת פְּסוּלֵי
הַמְקֻדָּשִׁין וְהַבָּשָׂר יִקְבֹּר. וְאִם בְּמוֹמוֹ נִשְׁחַט הַבָּשָׂר יִקְבֹּר
וְיִהְיוּ הַכֹּהֲנִים בְּעוֹרוֹ. וְהוּא שֶׁנִּשְׁחַט עַל פִּי מְמַחָה:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ט ה"ט

כָּל עֲצָמוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁאֵין בָּהֶן מוֹחַ ה' אֵינָן טְעוּנִין שְׂרֵפָה
חוּץ מֵעֲצָמוֹת הַפֶּסֶח. כְּבָר בְּאַרְנוֹ שֶׁהִקְרַבְן שֶׁנִּפְסַל אַחַר

ש. כסף משנה: בכור שנמצא טריפה וכו'. בפ' טבול יום (זבחים ק"ג) תנן כל הקדשים שאירע בהם פיסול קודם להפשטן אין עורותיהם לכהנים לאחר הפשטן עורותיהם לכהנים א"ר חנינא סגן הכהנים מימי לא ראיתי עור שיוצא לבית השריפה אמר ר"ע מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיאותו הכהנים בעורו וחכ"א אין לא ראינו ראייה אלא יוצא לבית השריפה. ובגמרא (דף ק"ד) א"ר חייא בר אבא אר"י הלכה כר"ע ואף ר"ע לא אמר אלא כשהתירו מומחה אבל לא התירו מומחה לא והלכתא כחכמים בשר בקבורה והעור בשריפה ומפרש רבינו דחכמים ל"פ אר"ע דר"ע מיירי בבעל מום וחכמים מיירו בתמים והלכה כר"ע והלכה כחכמים. ומ"ש רבינו אחר שהופשט. לומר דאילו קודם שהופשט העור כבשר בקבורה כדאיתא בבב"א בגמרא:

ת. כסף משנה: כל עצמות הקדשים שאין בהם מוח וכו'. ברייתא פ' כיצד צולין (דף פ"ג) כל עצמות הקדשים אינם טעונין שריפה חוץ מעצמות הפסח מפני התקלה הני עצמות ה"ד אי לימא דלית בהו מוח עצמות הפסח למה להו שריפה אלא פשיטא דאית בהו מוח ואי ס"ד שימוש נותר מילתא היא עצמות קדשים אמאי אין טעונין שריפה א"ר נחמן בר יצחק הב"ע כגון שמצאן חלוצים עצמות קדשים דאין בהם משום שבירת עצם קמי דנהו נותר חלצינהו ולא הווי שימוש נותר ולא בעי שריפה עצמות הפסח דיש בהם משום שבירת עצם לבתר דנהו נותר הוא דחלצינהו וה"ל שימוש נותר ובעו שריפה. ופירש"י כל עצמות נותר מן הקדשים אינם טעונים שריפה אלא שוברם ומוציא המוח ושורפו ומשליך את העצמות חוץ מעצמות פסח שאינו יכול לשברן מפני תקלת עצם לא תשברו בו לפיכך נשרפים ע"י מוח שבהם וכו'. שמצאם חלוצים כולה מתניתין מיתוקמא במוצא עצמות חלוצין כלומר שבורין ונחלץ מוח מהם. עצמות קדשים דמותר לשברן אמרי סתמא דמילתא לא אתא מוח דידהו לידי נותר ומקמי איסורייהו דניתו לידי נותר חלצינהו ואין כאן שימוש נותר. לבתר הכי דאיפסיל חלצינהו דתו לית ביה איסור שבירה כר"ש ויש כאן שימוש נותר עכ"ל: וכתב הראב"ד אינם טעונים שריפה א"א שמצאן חלוצים מפסולי קדושה עכ"ל.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שֶׁהַפֶּשֶׁט הָעוֹר לִפְהֵנִים אוֹ לְבַעְלָיו בְּקִדְשֵׁי קָלִים. אָבֵל
 אִם נִפְסַל קֹדֶם הַפֶּשֶׁט. הֲרִי הָעוֹר בְּבֶשֶׂר וַיִּשְׂרַף הַכֹּל. וְכֵן
 זֶבַח שֶׁהַפֶּשֶׁט וְנִמְצָא טְרֵפָה אוֹ שֶׁנִּפְסַל בְּמַחְשֶׁבֶת הַזִּמְן
 אוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם. הוֹאִיל וְלֹא נִרְצָה הַזֶּבַח יִשְׂרַף
 הָעוֹר בֵּין בְּקִדְשֵׁי קִדְשֵׁי בֵּין בְּקִדְשֵׁי קָלִים. אָבֵל אִם
 נַעֲשָׂה בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם. אִף עַל פִּי שְׂלֵא עָלָה
 לְבַעְלִים הוֹאִיל וְנִרְצָה הֲרִי הָעוֹר לִפְהֵנִים אוֹ לְבַעְלָיו כְּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְזֶבַח שֶׁהַפֶּשֶׁט קֹדֶם זְרִיקָה אֵינוֹ פּוֹסֵל:

ואם היתה כוונתו ללמדנו שיהיו חלוצים לא היה צריך לכך שהרי בביאור כתב רבינו שאין בהם מוח, ולכן נ"ל שמפני שרבינו סתם וכתב כל עצמות הקדשים דמשמע בכל גוונא מיירי בא לבאר שאינו כן דלא מיירי אלא כשמצאן ואינו יודע מה טיבן ואנו אומרים באומד הדעת מאחר שהם חלוצים פסולי המוקדשין היו כלומר נותר ולפיכך מפגלין בין עצמות פסח לעצמות שאר קדשים וכמו שנתבאר. ועי"ל משום דלישנא דשאינן בהם מוח משמע אפילו שלא היה בהם מוח מעולם לכך כתב שמצאם חלוצים כלומר דוקא כשהיה בהם מוח ונחלץ ממנו אבל אם לא היה בהם מוח מעולם לא: כבר ביארנו. בקרבנות ספ"ה. ומ"ש אבל אם נפסל קודם הפשט הרי העור כבשר וישרף הכל. משנה פרק טבול יום (דף ק"ג): וכן זבח שהופשט ונמצא טריפה. שם במשנה פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים. ומה שכתב או שנפסל במחשבת הזמן או במחשבת המקום וכו'. משנה שם (דף ק"ג) כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו כהנים בעורה. ופירש"י כל שלא זכה המזבח בבשרה כגון שאירע בה פיסול קודם זריקה לא היתה בה שעת היתר למזבח. ומה שכתב אבל אם נעשה במחשבת שינוי השם וכו'. גם זה משנה שם. ומה שכתב זבח שהופשט קודם זריקה אינו פוסל. שם פלוגתא דתנאי בברייתא ופסק כרבי פירוש אם הופשט קודם זריקה אין העור נפסל עוד אפילו נפסל בשר קודם זריקה זריקה מרצה על העור לבדו:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הי"ח

כָּל הַזְבָּחִים מִקְטִירִין * אִימוריֶהֶן עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ אַחַר
שְׂזוּרְקִין הַדָּם תְּחִלָּה. וְכָל הַזְבָּחִים מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן וְאַחַר
כֵּן מוֹצִיאִין אֶת אִימוריֶהֶן. וְאֵין מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן עַד
שְׂיִזְרַק הַדָּם. חוּץ מִחֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת שְׂאִין מִפְּשִׁיטִין
אוֹתָם כָּלֵל שְׁנֵאמַר 'אֶת עוֹרָם וְאֶת בְּשָׂרָם'. נִמְצְאָתָ אוֹמַר
זוֹרֵק תְּחִלָּה וְאַחַר כֵּן מִפְּשִׁיט וְקוֹרֵעַ וּמוֹצִיא הָאִימוריִין
וּמִקְטִיר:

א. כסף משנה: כל הזבחים מקטירין וכו'. מפורש בתורה: וכל הזבחים מפשיטין אותן וכו'.
בפרק טבול יום (דף ק"ג): נתבאר דכולי עלמא מודו דאין הפשט קודם זריקה וכתב
רש"י מפני שאסור לשהות הדם כל כך ובסוף הלכות פסולי המוקדשין כתב רבינו זבח
שהופשט קודם זריקה אינו פוסל: